

Floret nobiscum æstivis mensibus. Natale solum ipsi est Virginia. Vidi inde specimina missa, quæ folia habebant multo minora & angustiora, quam apud nos in hortis profert, quod culturæ ratione accidit.

Morisonus primus omnium hujus plantæ fecit mentionem, *Ptarmicæ Virginianæ* folio *Helenii* titulo in *Hort. Reg. Blef. p. 297.* „Corymbosa, inquit, est, bipedalis planta, cujus caulibus adnascuntur folia lata & oblonga, *Helenii* foliis haud absimilia: flores fert corymbatim albidos seminaque *Ptarmicæ* vulgaris semibus omnino similia, unde ei nomen imposuimus.” Sed errat *Morisonus* in nomine & seminum figura. *Morisonum* excepit *Rajus*, cui in *Hist. Plant. Tom. I. p. 363. n. 3.* dicitur, *Pseudocostus Virginiana*, five *Anonymus corymbifera Virginiana* flore albo. „Folia, inquit, habet integra lata, circa margines ferrata, caulem dodrantalem, in summo gestantem flores multos, velut in umbellam vel corymbum congestos, albos, disco medio foliolis parvis albis (squamulis) cincto.” *Aluisse Cantabrigiæ* in Hortulo suo aliquot annos, & accepisse a quodam Walker, Hortulano Londinensi, cujus filius cum aliis rarioribus e Virginia miserat. Similia fere referuntur in *Hist. Oxon. Part. III. p. 41. n. 9.* Figuram quidem dedit *Plukenetius Phyt. Tab. 53. n. 5. & Tab. 219. n. 1.* *Ptarmicæ Virginianæ* *Scabiosæ Austriacæ* foliis indiffectis, sed neutra figura bona est, ne posterior quidem, quam accuratiorem dicit. Ait *Plukenetius*, se hujus specimen jam ante triginta annos in horto Walkeri Westmonasteriensis se collegisse, quo magis mirum historiam hujus plantæ accurate a nemine adhuc datam fuisse. A *Petivero Mus. n. 614.* *Baccharis Mariana* *Dipsaci* minoris folio dici videtur.

PATAGONICA FOLIIS PARTIM SERRATIS, PARTIM INTEGRIS T. CCXXVI. F. 293.

E Fructibus aliquot inter Muscos, e Patagonia Americæ australis Provincia missos, repertis enatus nobis frutex, facie inter *Ligustrum* & *Alaternum* media, altitudine post tertium a fatione annum cubitali, stipite recto, digitum minorem crasso, cortice e cinereo virente vestito, & maculis punctisve albicantibus, *Ligustri* instar, distincto, in superiori parte & in extremis ramulis multa longaque hirsutia obsito. Late nascitur frutex, & sequenti anno digitalem crassitudinem, altitudinem vero sesquicubitalem assequutus est, in quo annua incrementa conspicue apparent, ramuli nempe & folia per intervalla quotannis nata. Quæ folia faciem habent *Ligustri*, diluto virore resplendentia, similique consistentia prædita, figura autem ad *Alaternum* magis accedunt, ab extremitate ad medium tantum ferrata, longiora & acutiora versus ramorum extremitates, in inferiore vero eorum parte breviora & obtusiora, parum aut non ferrata, alterno ordine, bina & bina non longe ab invicem progredientia, præterquam in inferiori ramorum parte, ubi foliorum directe ex contrario nascentium conjugatio non raro observatur. Ceterum folia modice cava sunt, venis obliquis exarata, utrinque glabra & non pilosa, per margines vero, & in averfa nervi medii parte pilis tenuibus virentibus obsita. Rami autem pilis crassioribus & longioribus, colore subfusco præditis, scatent.

Flores ramorum cymis inter media folia oriuntur in racemulis *Ligustri* instar dispositi, ex rosaceo campaniformes, monopetali, vix tubulosi, in quinque (subinde

P. 304.

F. 293.

T. CCXXVI.

Patagonica foliis partim serratis, partim integris.

T. CXXXV

HORTI EDINBURGENSIS

p. 200

Mimosa pudica
Linn. Sp. Pl. 1021.
Panic. 1021.
Panic. 1021.

Pereskia aculeata, flore albo,
fructu flavescente Plumier.

inde in quatuor tantum) æqualia segmenta ad umbilicum fere divisi, candidi, aut ex herbaceo albicantes, odore florum Sambuci, calyce brevi monophyllo, in totidem, quot sunt floris lacinia, segmenta acuminata subvirentia ad basin fere diviso excepti, e quorum fundo stamina oriuntur quinque (subinde quatuor tantum, si nempe quatuor sint floris lacinia) apices gerentes ab initio ex herbaceo albicantes, dein subfuscus; quin & ipsi flores, ubi marcescunt, fusco-rufi fiunt, Ligustri instar. Embryo florem perfodit, stylo tenui bigemino terminatus.

Ligustri flores magis, quam nostræ plantæ, sunt tubulosi, & stamina tantum duo habent: Alaterni autem flores nudi sunt, in fundo, hujus instar, non perforati. Dein & Ligustrum & Alaternus baccas ferunt, noster autem frutex baccifer non est; qui fructus, ut ficcus, inter Muscos repertus, fuerit comparatus, memoria excidit, nec ut recens se habeat, cum maturitatem nondum adeptus nobiscum sit, perfecte cognitum mihi est, saltem a baccae natura alienus, & magis membranaceus mihi visus fuit. Quantum autem mihi observare licuit, dilute virebat fructus, e latiuscula subrotunda basi cuspidatus, stylum bigeminum retinens, & calyce non tantum residuo, sed & ampliore facto exceptus: nempe in quinque longiora & latiora, obtusa & leviter in extrema media parte incisa foliola excrevit calyx, tenera, membranacea, ex herbaceo albicantia, ima parte pediculo cohærente integra, ea figura quam icon nostra demonstrat. Quo calyce, cum non tantum ab Alaterno & Ligustro, sed & aliis generibus, præter superius allatas differentias, insigniter differat, novum genus merito constituit hic frutex, cui nomen a patria dedi, eodem jure, quo Moldavicam & Bermudianas fecit Institutionum Rei herbariæ Auctor.

Seorsum flores aliquot vario situ, figura prima, secunda & tertia sine calyce, quarta, quinta & sexta cum calyce, septima & octava embryones cum stylis exhibentur. Hos autem flores prioribus annis serius, sub autumnum, postea maturius, Junio mense, tulit arbuscula hæc.

PERESKIA ACULEATA, FLORE ALBO,
FRUCTU FLAVESCENTE PLUM. NOV. GEN. P. XXXV.
T. CCXXVII. F. 294.

„ **U**BI Pereskia dicitur plantæ genus flore rosaceo, plurimis scilicet petalis
„ in orbem positis constante; cujus calyx deinde abeat in fructum globo-
„ sum, carnosum, mollem, foliolis instructum, in quo nidulentur tria semina or-
„ bicularia & compressa.”

Hujus generis unam tantum speciem, nomine modo recitato, sibi notam dicit, quæ planta fruticis habet naturam, caudice lignoso, pollicem & duos pollices crasso, cortice cinereo rimoso & nonnihil verrucoso vestito, in ramos plures abeunte, inferiori & media parte cinereos, superiori læte virentes & splendentes, teretes, quibus folia alterna serie adnascuntur Limonis foliorum forma, sed minora, crassa & succulenta, sempervirentia, læte virentia, lævia & splendentia, venis conspicuis destituta, pediculis brevibus hærentia, gemellis & ternis subinde spinis ad alas prædita, rami autem inferiores & caudices, præsertim versus basim, spinarum longiorum & crebriorum penicillis minacibus armantur, colore in his cinereo

nereo, in illis ex spadiceo nigricante, a quibus spinis, vel an a fructu incertum, *Barbados Gooseberry*, i. e. *Grossulariæ* *Barbadensis*, quo passim in hortis Curioforum venit, nomen ipsi contigit.

Ceterum ad quatuor, quinque & amplius cubitorum altitudinem nascitur, habentque annosiores plantæ ramos longos, horum versus flexos & pendentes, Rubi instar, juniores autem breviores, & ad talem figura nostra stipitem repræsentans facta est: & licet robustæ hujus plantæ læte vigeant in Horto Elthamensi, flores tamen ejus frustra hætenus expectavimus; quem defectum suppleo ex Delineationibus Plumieri, in quibus flores plures eidem pediculo communi, e foliorum alis nascenti, infidentes pinguntur, rosacei, staminibus abundantes, stylum contortum ambientibus. Fructus foliosus est, *Grossulariæ* majoris magnitudine, qui figura secunda integer, tertia dissectus, quarta semina, prima vero flores e dictis Delineationibus exhibentur.

In *Catal. ad Fin. Par. Bat.* p. 11. vocatur, *Portulaca spinosa lanuginosa arborescens Americana*, & figura ejus est inter Delineationes dictarum plantarum ad juniorem plantam facta, ipsi stirpi bene respondens, lanuginem autem non ostendens, nec nostræ plantæ virentes conspicuam habent lanuginem, nisi in alis juniorum foliorum, eamque tenuem tantum & raram, quæ in sicca dein magis apparet. Ceteroquin folia saporem habent fatuum & glutinosum, quæ forte causa est, quod *Portulacam* dixerit Hermannus. Huc porro referenda est, *Glossulariæ* fructu majore arbor spinosa, fructu folioso e viridi albicante *Sloan. Cat. Fam. Hist. Vol. II. p. 86. n. 24.* & *Raj. Hist. Plant. Tom. III. Dend. p. 27. n. 5.*

Malus autem *Americana spinosa Portulacæ folio, fructu folioso, semine reniformi* splendente *Hort. Amst. Part. I. p. 135. fig. 70.* an eadem sit, subdubito, quoniam spinas ad alas foliorum longiores & rectiores, quæ vero ex caudice nascuntur, breviores & longe rariores icon monstrat. Existimo duas esse hujus generis species, & ad Horti Amstelodamensis plantam pertinere, *Portulacam Americanam latifoliam*, ad foliorum ortum lanugine obductam, longioribus aculeis horridam *Pluk. Alm. p. 304. Tab. 215. f. 6.* cujus exemplaria sunt in Phytophylacio Sherardino, Plukenetii figuræ bene respondentia, cum spinis ad alas longioribus & rectioribus, lanugine vero copiosiore, quam in nostra planta, a qua omnino diversa, eadem vero cum Horti Amstelodamensis planta videtur, de cujus figura fastuosa queri rationem non habebat Plukenet *Mant. p. 155.* Nam plantæ recte & magnitudine naturali depictæ Rem herbariam juvant, fragmenta autem & particulae imperfectæ, cujusmodi sunt plurimæ illius, confundunt.

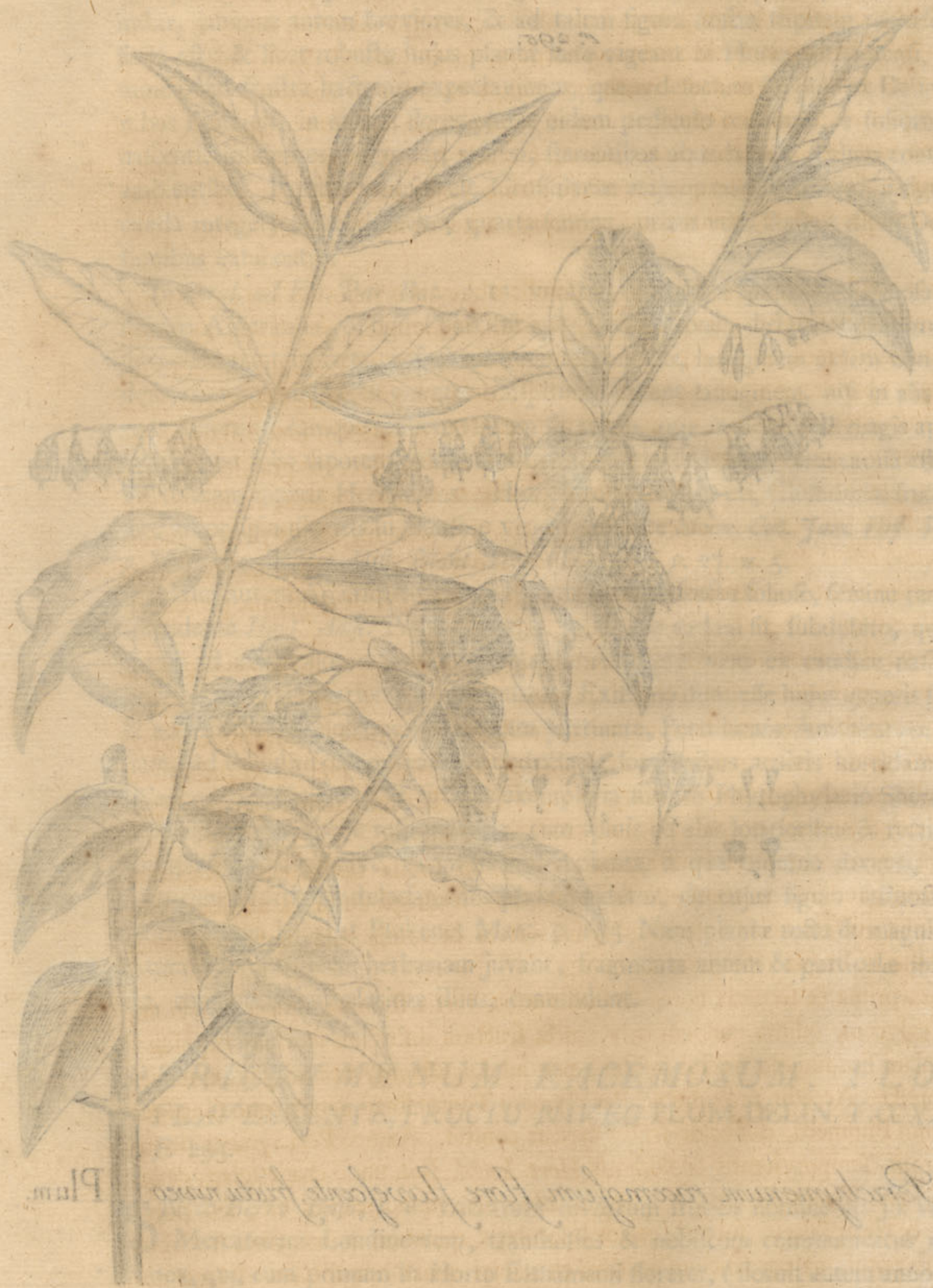
PERICLYMENUM RACEMOSUM, FLORE FLAVESCENTE, FRUCTU NIVEO PLUM. DELIN. T. CCXXVIII. F. 295.

New-Berry Bush, i. e. *Baccarum nivearum* fruticis nomine ad Jo. Warner, Mercatorem Londinensem, transmissus & nobiscum communicatus est hic frutex, qui, cum primum in Horto Elthamensi floreret, (floruit autem anno 1729. Sole ex Virgine ad Libram transeunte) bicubitali erat altitudine, caudice lignoso, recto, digitum versus basim crasso, cortice fusco, striis albidis interrupto, vestito,

F. 295.

Perichlymenum racemosum, flore flavescente, fructu niveo Plum.

Pachyneurium racemosum (Lam.) DC. *fructu nudo*
Plum.

fito, ab imo ad summum usque multos ramos obliquos emittente, ramis ex brevibus intervallis ex adverso decussatim (subinde in eodem plano) orientibus, teretibus, cortice glabro, læte virente vestitis, quo colore etiam folia gaudent, præsertim supina parte, nam prona minus læte virent, & hac parte etiam minus splendent; obtinent autem juniora præ aliis folia resplendentem illum virorem. Figura foliis eadem cum Arbore camphorifera, magnitudo aliquanto minor; situ conveniunt folia & rami cum Evonymo, nempe ex adverso nascuntur folia hæc, & fenæ plerumque eorum conjugationes in eodem ramo nascuntur. Quæ folia porro plana sunt & in eodem plano jacent, subinde tamen unum alterumve foliorum par se decussat. Utraque superficie glabra sunt, per margines non serrata, sed plerumque undata, venis paucis obliquis, a nervo medio prodeuntibus, prædita.

Flores versus extremos ramos in racemulis oblongis e foliorum alis ex adverso prodeuntibus nascuntur parvi, oblongi, penduli, monopetali, regulares, ex tubuloso campaniformes, in quinque lacinias reflexas æquales ad tubulum usque divisi, antequam aperiuntur virentes, mox candidi, dein in pallide flavescentem colorem transeuntes, odorem tenuem suavem spirantes; in quorum fundo stamina latent perbrevia quinque, ex florum imo orientia, apices oblongos graciles, in tuba latentes, gerentes. Stylus e medio flore prominet tenuis simplex, in summitate saltem obiter bifurcatus. Ceterum florum racemuli gemini, rarius plures, in singulis ramis nobis nati sunt, & singuli racemuli e quatuor, quinque & sex florum gemellorum ordinibus compositi erant, subinde tamen inferior ordo, alæ proximus, bigemellos flores habebat.

Embryo flori subjicitur calyci connatus, in quinque denticulatas exiguas lacinias diviso, qui transversim sectus dispermus visus fuit. Ceteroquin compressus erat embryo, ab initio non tantum, sed ad mediam etiam fructus maturitatem; postea nobis conspiciere non datum fuit, cum, ut fieri solet in plantis e calidioribus plagis allatis, ad maturitatem non pervenerit, in baccas autem, qui mittebat, abire dicebat niveas, in quibus semen contineatur nigrum.

Nasci referebatur locis confragosis rivulosis in Insula Barbadosi: Radicem odore forti gaudere, amaram esse & purgantem, hydropi curandæ adhiberi solitam. Folia gustata nobis amaricantia, subaustera & calida visa sunt, acrimoniæ sensum diu in lingua relinquentia.

Figura prima & secunda flores sursum versos, tertia stamina, apices & stylum, quarta calycem, quinta eundem calycem & fructum dissectum seorsum apposui.

Quoniam flos summo fructui insidet, nec ad Ligustrum, nec ad Jasminum referri potest. Accedit proxime ad Periclymeni Tournefortii genus, quo tantisper retuli cum Plumiero, donec de fructu certius constet. At nec Periclymeni perfoliati Virgin. sempervirentis & florentis *Hort. Lugd. Bat.* unde characterem generis designavit Tournefortius, fructus, ut ille vult, monospermos est, sed polyspermos & tricapsularis, subinde etiam bilocularis, quantum in junioribus fructibus observare potui, ut per fructum quidem eo referri queat hæc species. Magis notabilis diversitas in floribus esse videtur, quorum tubuli non æque longi, nec lacinia eodem, ac illius, situ dispositæ, quamvis in floribus modo apertis, cujusmodi figura secunda designatus est, altera lacinia citius reflectatur, & plus, quam reliquæ, spatii, ceu in Periclymeno, occupet.

Quantum videre possum, hujus loci est planta dicta, Jasminum forte, folio myrtino acuminato, aliorum adminiculo se sustentans, flore albicante racemoso *Sloan. Cat. Jam. p. 169. Hist. Vol. II. p. 97. Tab. 188. fig. 3. Raj. Hist. Tom. III. Dendr. p. 64. n. 13.* Figura ad siccam facta plantam, in qua omnia feliciter exprimere vix licet. Nobiscum plane erectus nascitur hic frutex, in *Hist. Jam. farmentosus* dicitur, & deorsum nasci refertur. Huic etiam plantæ procul dubio idem est, *Ligustrum Americanum Lauri folio, flore flavescente, baccis niveis Plum. Instit. Rei Herb. p. 597.*

Si Herbariæ rei Studiosi possent evolvere Delineationes Plumieri, quædam mecum desiderarent: nempe foliorum conjugationes justo pauciores, racemos ramosiores cum floribus erectis, nimis stellatis, in quibus, dempto uno, tuba desideratur. Quod procul dubio festinationi Auctoris, tot plantas designantis,tribuendum est. Porro fructus justo rotundiores, omissis in plerisque calycis incisuris, ab eodem videntur designati.

*PERIPLOCA CAROLINENSIS, FLORE
MINORE STELLATO T. CCXXIX. F. 296.*

AMPLEXICAULIS est, plerarumque aliarum Periplocarum instar, hæc species, farmentis prælongis pilosis teretibus, a sinistra dextrorsum scandentibus, si vero pedamenta non satis longa fuerint, dicta farmenta contrario versu deorsum sinistrorsum revoluta apparent & ascendentibus caulibus se involvunt. Folia ex satis longe distantibus geniculis nascuntur, Periplocæ Monspeliacæ foliis acutioribus *Inst. R. Herb. p. 93.* similia, sed nonnihil productiora, nec glabra, sed subhirsuta, præsertim parte inferiori, oblongis teretibus pediculis insidentia, per oras pilosa, cujusmodi & caules foliorumque pediculi sunt, coloris parte superiori viridis, inferiori pallidioris, e viridi albicantis, caules autem & foliorum inferiorum pediculi ex fusco rubent, superiora versus pallide virent.

Ad genicula, juxta foliorum pediculorum alas, flos prioribus annis natus fuit unus alterve, brevi pediculo seorsum insidens, prouti tum ipsa planta, tum figuræ solitariæ prima & secunda demonstrant; sequentibus vero annis, solo ærivi nostro assuefacta planta plures tulit flores, pediculo communi insidentes, cujusmodi figura marginali tertia designati sunt. Herbaceus floribus ab initio color est, dein viridis in obscure purpureum nigricantemque colorem transit. Ceterum in quinque cuspidata & stellatim expansa segmenta ad basim fere dividuntur flores, in quorum postica parte calyx annectitur brevis viridis, in totidem angusta segmenta divisus. Floris stamina & apices, velut in multis aliis Periplocæ & Apocyni floribus, vix reperire licet, horum vero loco in hac specie corpusculum in florum medio sedet globosum, nonnihil compressum, Muscæ velut caput referens, coloris obscure purpurei, cujus centrum linea albida pentagona cingit superius, inferius autem seu basim corolla bracteata ambit, in medio ab embryo bifiliquato pertusa, in ambitu vero incisa, in octo nempe subrotunda bifida segmenta divisa, coloris atro-purpurei; quæ particula figura quarta bis seorsum expressa est. Siliquas nobiscum non produxit, flores autem Augusto & Septembri mensibus.

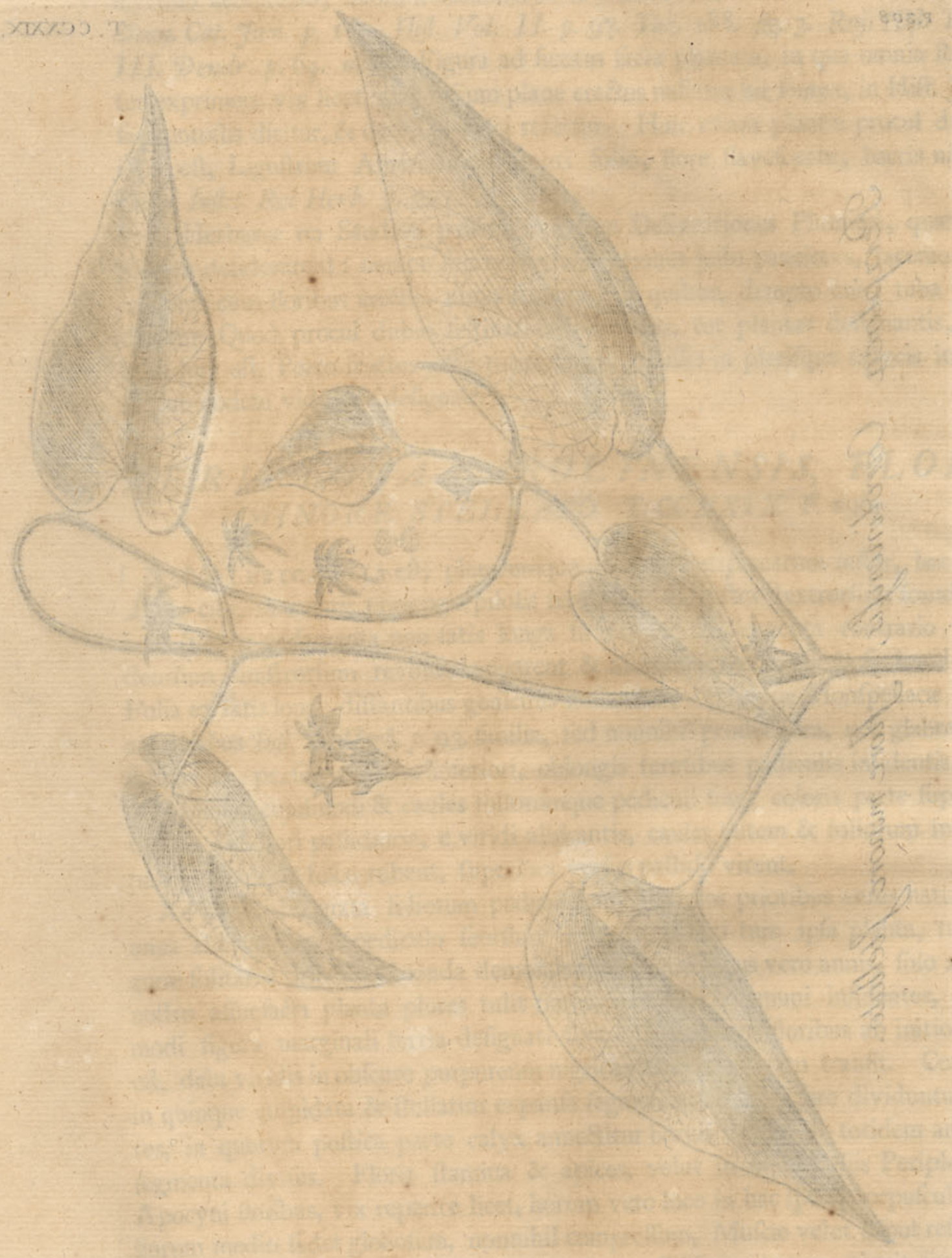
Accedit ad Periplocam superius memoratam, quæ est Apocynum latifolium amplexi-

Periploca carolinensis, flore minore stellato.

T. CCXIX

Prunella virginiana
Prunella virginiana
Prunella virginiana

+++7

RETAS
LONG
LON

A

Passiflora ligularis L.

Petasites major, floribus pediculis longis insidentibus Syn.

amplexicaule *J. B. Hist. Plant. Tom. II. p. 135.* Verum illa farmenta & folia glabra, flores autem habet plures candidos pediculo communi longiori insidentes.

Similis etiam est Apocyno scandenti Virginiano rugoso, pullis amplis floribus, capsulis alatis *Hist. Oxon. Part. III. p. 611. Sect. 15. Tab. 3. fig. 61.* quod etiam crescit in Horto Elthamensi, sed minus hirsuta, & flores habet nonnihil minores, quorum segmenta minime, ut illius, obtusa sunt, sed cuspidata. Ceteroquin illius flores superius e fusco virent, inferius læte virent. Sed nulli magis similis est, quam Periplocæ scandenti, foliis Convolvuli, fructu alato *Plum. Cat. p. 2. Inst. R. Herb. p. 93.* Flores enim, nostræ instar, stellati & cuspidati sunt, sed altero tanto majores, prouti quidem a Plumiero delineati sunt, & cum fructus nobiscum nondum tulerit, an eadem cum illa sit, hæreo. Qua de causâ etiam, an Itabi Brasiliensium *Marcgr. L. I. C. 10. p. 19. 20.* cui Periplocæ Americanæ, fructu molliter echinato, nomen dedit *Tourn. Inst. R. Herb. p. 93.* nempe ob fructum non visum, an huc referri queat, dubito, cui alias in *Hist. Bras.* flores nostræ similes, sed singuli singulis pediculis privatis e foliorum alis, quales nobiscum ab initio tulit, appinguntur; quamvis fructum potius illius ex *Historia Oxon.* & a Plumiero memoratæ speciei instar formatum suspicer.

**PETASITES MAJOR, FLORIBUS PEDICULIS
LONGIS INSIDENTIBUS** SYN. RAJ. ED. III. P. CLXXIX.
T. CCXXX. F. 297.

A Vulgari, cui proxime accedit, specie differt, scapo & foliorum pediculis altioribus, squamis longius ab invicem distantibus, floribus seu capitulis laxius digestis, pediculis longioribus hærentibus, minoribus, sed numerosioribus & ventriosis, e flosculis difformibus constructis, foliis amplioribus & tenerioribus, maturius & cum ipso statim scapo erumpentibus.

Sole Taurum ingrediente thyrsus profert, uvæ instar, quamdiu sub terra latet, congestum & squamis foliosis obtectum, qui, ubi erumpit, laxatur, & squamæ ad scapi elongationem longius ab invicem recedunt, concavæ, tenues & translucidæ, coloris obscure rubentis, quo colore & caulis tinctus est, digiti crassitudine, ad cubiti & amplius longitudinem excrescens, cavus, cujus fastigio plurimi inhærent flores, veluti paniculatim digesti, ab initio surrecti, dein transversim exstantes, postea vero penduli, e calyce ventrioso squamoso & flosculis pluribus difformibus compositi; qui enim marginem constituunt tenues sunt & filamentosi, (vid. fig. 2.) exili nempe tubulo bifido, si oculo armato inspiciantur, & stylo brevi bicorni constructi, in quorum medio unus alterve flosculus reliquis major latet (vid. fig. 1.) quinque laciniis divisus, in quo circa stylum simplicem & non divisum utriculus hæret farinam spermaticam fundens: hos masculinos, illos foemininos Botanici appellare consueverunt. Calyces colore sunt obsoleto, subfusco, e viridi & purpureo invicem commixto: flosculi candidi. Florum pediculi longiores sunt & teneriores, quam vulgaris, squamulis aliquot cincti, in quibus singulis modo singuli, (in superioribus nempe, qui citius florent) modo bini, (in mediis) modo terni (in inferioribus) hærent flores.

Folia cum ipsis caulibus, aut non longe post eos, erumpunt, vulgari satis similia,

lia, sed ampliora & teneriora, subtus pallidiora & nonnihil incana, quadantenus angulosa, præsertim postquam plene adoleverunt, ab initio enim rotundiora observantur. Utraque facie, superiore & inferiore, folia figura nostra sistit, quæ, ubi planta florebat, designata erant, quorum magnitudinem vel quinquies & sexies superant folia, quando ad perfectionem pervenerunt. Foliorum pediculi ad cubiti usque longitudinem surgunt, parte antica excavata, postica in dorsum rotundum elevata & striata. Prope *Banbury* in Comitatu Oxoniensi primum inventa dicitur in Anglia.

Forte ad hanc speciem referendus est, *Petasites folio grandissimo Thal. p. 91.* *Petasites maximus maritimus Borussiae Mentz. Pug.* „ quem ad litora paludum „ marinarum Borussiae se observasse dicit, floribus trium ulnarum, albis, foliis „ oblongis incanis, diversum plane vultum a vulgari obtinentem.” Quid per folia oblonga, ni pediculos, sicut trium ulnarum flores, nempe scapum florum, velit, non capio. Oblonga quidem folia huic generi familiaria non sunt. *Thal.* non describit.

De hoc videtur etiam loqui *Rupp. Flor. Jen. Ed. I. p. 180. Ed. II. p. 153.* „ Hujus vulgaris, inquit, duæ diversæ plane species hinc inde locis aquosis & „ riguis occurrunt, quarum prima perianthium habet ventriosius, & instar peri- „ anthii Sonchi in summitate coarctatum, & flosculos duplicis generis, figuræve „ & magnitudinis, alteros perexiguos, quasi semiflosculos, limbumque floris cin- „ gentes, cum intermediis majusculis brevioribus amplioribusque flosculis duo- „ bus tribusve: altera vero flosculos habet meros tales, quales prior in meditul- „ lio, & perianthium non squamosum, sed parallelis segmentis cylindrum effor- „ mantibus constructum. Posset itaque hæc posterior ad *Cacaliam* referri, præ- „ cedens vero, quæ duplicis generis flosculos gerit, in specie *Petasites* appellari. Hæc ille, qui extra scopum jaculatur, quando vulgarem *Petasiten*, quem flosculos uniformes obtinere olim jam observavi, ad *Cacaliam* referre vult; repugnat enim totus habitus, florum dispositio & flosculorum divisio. Ceterum *Petasites* albus anguloso folio *J. B.* & *Petasites* minor *Tussilaginis* folio *Hort. R. Bles.* flores habent e flosculis difformibus constructos, nostræ speciei instar, nec alia mihi adhuc innotuit species, quæ flosculos majusculos uniformes tantum obtineat, præter vulgarem. Nec vero in hoc tantum, sed & aliis generibus florum Compositorum diversæ figuræ flosculi observantur.

PHALANGIUM CAPENSE CAULESCENS,
FOLIIS CEPITIIS SUCCOSIS T. CCXXXI. F. 298.

CAULEM habet rectum, lignosum, teretem, crassitudine pollicis, cinereo cortice glabro vestitum, ad pedalem & amplius longitudinem, antequam ramos emittit, enascentem, & eadem longitudine cum ramis procedentem. Rami autem vel furculi plures sunt, alterna serie dispositi, in quibus alterno etiam ordine folia nascuntur prælonga, ad pedalem & amplius longitudinem protensa, lævia, viridia, venis carentia, superiori parte plana, inferiori convexa, ita ut non sint *Cepæ* instar teretia, sed ex tereti plana, cepitiis tamen non absimilia, quamvis cava non sint, succo copioso viscido amaricante scatentia, ad basim ramos vaginæ membranacæ instar cingentia.

Versus

F. 298.

Phalangium Cap. caulescens, foliis cepitiis succosis.

IRIS MESSAPIENSE MULLESCENS
L. P. 1798. Succisa. XXXI. P. 1798.

Platycodon grandiflorus L. P. 1798. Succisa. XXXI. P. 1798.

Versus ramorum extremitatem e foliorum alis pediculi enascuntur prælongi, a pedali ad bipedalem & ulterius longitudinem protensi, in latera versi, ad basim compressi, in medio subteretes, superiori autem parte teretes, in quibus plurimi flores in capitulum oblongum ab initio compacti, dein in spicam longam dispositi nascuntur, pediculis tenuibus ad basim pilosis hærentes, nudi, hexapetali, tribus petalis latioribus, leniter cavis, & tribus angustioribus, planis, colore flavo, linea virente, secundum singulorum longitudinem decurrente, distinctis. In florum medio sedet embryo, stylo tenui surrecto simplici terminatus, quem ambiunt stamina sex, lanugine flava comata, in quibus apices ejusdem cum flore coloris. Singuli flores singulos saltem dies durant, sed cum novi emarcidis semper succedant, fit, ut quotidie & per pleramque æstatis partem in flore conspiciatur planta. Ceterum flores nullis apud nos succedentibus vasculis dilabuntur.

A sequenti specie differt, quod in caulem assurgat ramosque proferat, quod folia viridiora, longiora & angustiora sint, parenchymate firmiore prædita, e quibus rescissis sponte copiosus filatim stillat succus viscidus, ex luteolo virens. Illius vero folia pallidiora gregatim absque cauliculis nascuntur, latiora & magis translucida, mollia & pulposa, quæ non nisi pressa succum fundunt limpidum, ovi albumen referentem, quo exonerato Cepæ instar cava fiunt folia, secus ac in hac specie fit. Porro radix sequentis tuberosa, hujus vero fibrosa est, & adeo quidem radicum formandarum studiosa est hæc planta, ut non tantum e caule, sed & ramis propagines demittat teretes, funium instar dependentes, quæ, ubi terram attigerunt, radices agunt fibrosas. Præcipue autem caulis abundat istiusmodi propaginibus loreis, eæque glabræ sunt, fuscæ, nitidæ, incurvæ, quæ vero e ramis descendunt pallidiores, rectiores & breviores observantur. Figura nostra ramum præsentat cum funiculis junioribus, cui in latere major e caule desumptus appictus est.

Ad hanc speciem refero, Phalangium non ramosum spicatum luteum Prom. Bon. Spei, foliis magnis Cepæ pulposis *Pluk. Amalth. p. 168.* cui, ex suimet ipsius sententia, eadem est, Ornithogalo affinis Africana, fibrosa radice, foliis Cepæ succulentis, floribus spicatis aureis *Ejusd. Ibid. p. 163.* Quæ synonyma Phalangio Africano foliis Ficoidis, floribus spicatis aureis, adscribit *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 134. n. 6.* Asphodelo autem affinis Africana non ramosa, floribus luteis, cepaceis foliis, succulenta mucagine farctis: Aloë falso dicta *Pluk. Amalth. p. 40.* quærit an eadem sit cum Phalangio Africano foliis cepaceis, floribus spicatis aureis *Boerb. Ibid. p. 133. n. 5.* seu præsentis planta. Quod nobis non videtur, cum non hæc, sed sequens species pro Aloës specie olim, antequam florebat, fuerit habita, quæ fibrosam radicem non habet, sed tuberosam. Male autem Plukenetius utrique folia cepitia tribuit, nec bene hujus folia pulposa dicit, cum id epitheton sequenti aptius quadret; nec probandum eum adeo ludere nominibus. Ceterum quod non ramosam dicat hanc speciem, non de tota planta, sed de scapo florido, qui sane simplex & Phalangii ramosi instar minime dividitur, intelligendus est Plukenetius. Hujus porro loci est: Asphodelus Africanus foliis cepaceis, flore luteo *Hort. Maur.* Asphodelus folio oblongo rotundo, flore luteo *Wehm. Hort. Casp. Bos.* Asphodelus Zeylanicus foliis rotundis cepaceis, floribus luteis *Till. Hort. Pis.*

K k k k

PHALAN-

*PHALANGIUM CAPENSE SESSILE, FOLIIS
ALOEFORMIBUS PULPOSIS T. CCXXXII. F. 299.*

SPECIES hæc in caulem non assurgit, præcedentis instar, sed humi sedet, folia plurima gregatim nascentia proferens, pluribus etiam horum foliorum fasciculis ex eadem radice enascentibus. Quæ radix ex brevi latiusculo tubere luteo, mox in fibras abeunte, constat. Latiora porro & breviora sunt hujus folia, quam illius, superne plana, subtus convexa, lenia, pulpæ instar mollia, pallide virentia, lævia & avenia, nec nisi luci obversa tenuibus rectis striis prædita apparent. Ob parenchymatis vero teneritatem translucencia fiunt folia, & levi contrectatione in succum resolvuntur clarum viscidum, ovi albuminis instar filatim stillantem, gustus ab initio insipidi, dein vero acrimoniæ sensum in lingua relinquentem. Hac de causâ facile putrescunt folia hæc, & vel a limacibus arrosa, vel durius contrectata in tabum abeunt, quin & suapte natura ab extremitatibus arefcere inferiora folia solent, ut nil nisi tenues cassaque membranæ remaneant. Inde etiam fit, ut, nisi Hibernaculo meliori servetur, facile pereat hæc planta.

Ceterum juxta foliorum bases pediculi pedem duosve pedes longi nascuntur, in latera versi, subrigidi, læves, inferius compressi, superius teretes, in quibus capitula vel flores ab initio Plantaginis spicæ forma digesti, dein rarius & laxius dispositi nascuntur, præcedentis floribus plane similes, inodori, & similibus staminibus lanuginosis donati, verum colore saturatius flavo præditi, linea virente singula petala distinguente. Qui flores mox absque subnascentibus vasculis apud nos exaridi decidunt. Flores autem tota fere æstate profert.

Hujus loci est: *Asphodelo affinis Africana non ramosa, floribus luteis, cepa-* ceis foliis, succulenta mucagine factis: *Aloë falso dicta Pluk. Amalth. p. 40.* *Aloë Africana, folio rotundo oblongo, flore Asphodeli Schwer. Cat. item Scutellaria Aloës folio Ejusd. Cat. App. Phalangium Africanum foliis Ficoidis, floribus spicatis aureis Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 134. n. 6. Phalangium Africanum foliis cepaceis, floribus spicatis aureis, communiter Aloë-Asphodelus Vat. Cat. Hort. Vit. p. 27. Aloë flore Asphodeli luteo Wehm. Hort. Casp. Bos. Asphodelus Africanus luteus, foliis Aloës Till. Hort. Pis.*

Aloë olim habita fuit, quod foliis & nascendi modo quasdam Aloës species imitari videatur.

*PHASEOLUS FLORE HELVOLO, ALIS AMPLIS
PATULIS T. CCXXXIII. F. 300.*

*PHASEOLUS BARBADENSIS ERECTIOR, SILI-
QUA ANGUSTISSIMA, TINCTORIUS HERM. CAT. AD
FIN. PAR. BAT. IBID. F. 301.*

SARMENTA profert prior species prælonga, (tricubitalia & longiora) gracilia, teretia, culmum inferius non superantia, coloris e fusco nigroque purpurei, a sinistra dextroversum, ut in aliis, scandentia (convolutionibus tamen non admodum frequen-

Thalangium Capense Jacq., foliis Aloëformibus pulposis.

*Phaseolus flore helvolo, alis
amplis patulis.*

*Phaseolus Barbadiensis
erectior, filiqua angustif. tinct. Herm.*

Phacelia parviflora
var. filipes angustifolia

Phacelia parviflora
var. patula

F. 302.

Phaseolus flore odorato, vexillo amplo patulo.

frequentibus) e quibus folia in pediculis uncialibus nascuntur trifoliata, angusta, oblonga, (inferiora, quam figura nostra habet, ampliora sunt) basim versus ampliata & veluti hastata, glabra, venis vix conspicuis prædita, coloris parte superiore saturanter viridis, parte inferiore pallidioris.

E foliorum alis superioribus pediculi nascuntur prælongi, quorum basi duæ angustæ ligulæ appositæ sunt, in fastigio vero duo tresve nascuntur flores inodori, helvoli, i. e. coloris vini rubri dilutioris, quorum vexillum breviusculum est, non expansum, sed interiora versus flexum, carina brevis & angusta, in vexillum contorta, alæ vero pro floris ratione amplæ sunt, patulæ & utrinque expansæ, tenuibus striis exarata. Calyx monophyllos brevis in quinque angustas lacinias dividitur, lacinia superiore vexillo apposita reliquis nonnihil brevior. Siliquæ subnascuntur graciles teretes, non hirsutæ, per maturitatem ex fusco nigricantes, in quibus semina latent parva turgida, ad reniformem figuram inclinantia, unicoloria, e spadiceo nigricantia.

Annua est hæc species, fibrosa nitens radice, quæ nobis orta est e seminibus Carolinenfibus a ** Tryan, Mercatore Londinensi, cum aliis rarioribus communicatis. Augusto mense floruit, & dein Septembri semina perfecit.

Alia nobis e seminibus Barbadenfibus nata fuit species, cujus nomen supra recitatum est, quæ floris figura & colore, siliquis item & pediculis prælongis, præcedenti plane similis est, at cauliculis rectoribus, crassioribus, & nonnihil pilosis, foliis non sinuatis, subhirsutis, (quamvis & cum foliis glabrioribus reperiatur) Trifolio bituminoso similibus, & radice perenni strumosa ab illa differt. Qua de causa folia saltem aliquot priori, pro differentia monstranda, apponere sufficiens fuit visum.

Hujus, nempe Barbadenfis speciei, synonymus videtur, Phaseolus subhirsutus Americanus exitiosus, siliquis longis cauliculis infidentibus *Pluk. Alm. p. 290. Tab. 214. f. 2.* & Phaseolus strumosa radice, flore purpureo, siliqua angustissima *Plum. Cat. p. 8.*

Phaseolus Americanus folio sinuato & veluti hastato *Inst. Rei Herb. p. 414.* foliis latioribus & brevioribus, alis minoribus & floris colore, quantum ex sicca planta dignoscere licet, ab illa, ab hac vero specie foliorum figura, nempe quod sinuata sint, differt.

PHASEOLUS FLORE ODORATO, VEXILLO AMPLO PATULO T. CCXXXIV. F. 302.

SARMENTA hæc etiam species habet prælonga (tres quatuorve cubitos æquantia & superantia) culmum crassa, hirsuta & pilosa, plurima ex eadem radice nascentia, ad quorum genicula e pediculis oblongis folia nascuntur Phaseoli siliqua sursum rigente similia, sed longiora & pilis crebris hirsuta, superiora versus sensim minora, superne viridia, inferne pallidiora, flores autem inter foliorum pediculos & ipsa sarmenta in prælongo pediculo communi nascuntur tres quatuorve, pediculis privatis brevibus infidentes, ampli satis, antequam aperiuntur viridantes, dein ex purpurascante albicantes, mox, ubi fatiscere incipiunt, purpureus

reus color in pallide violaceum transit, tandem vero in luridum & obsoletum, e flavo nempe subfuscum, mutatur. Flores autem hi cito transeunt, nec ultra nyctemeri spatium durant. Odorem spirant suavem, Lathyri, Chamæbalanus dicti, florum instar. Ceterum florum vexillum amplum est & planum, candicans, vel dilutissima saltem purpura perfusum, ad basim subflavis maculis notatum, ambitum versus tenuibus striis exaratum: carina parva vexillum versus incurvata, albicans, vel levi purpura tincta: alæ vel in se volutæ, vel circa carinam, altera nempe quæque, inflexæ sunt, colore saturatiore purpureo præditæ. Calyces in quinque æquales lacinias divisi sunt.

Floribus evanidis filiquæ subnascuntur longæ graciles, virides & compressæ ab initio, dein turgidiores subteretes, per maturitatem subfusca, in quibus semina latent parva turgida, reniformem figuram æmulantia, coloris e fusco nigricantis.

Quamvis filiquæ, sarmenta, folia eorumque pediculi pilosa & subhirsuta sint, pediculi tamen flores & filiquas sustinentes glabri prorsus sunt.

Annua est planta, orta e seminibus circa Havanam collectis & *Triyollas* nomine communicatis. Augusto mense floruit & Septembri semina maturavit.

*PHASEOLUS FLORE PURPUREO, ALIS
AMPLIS, LONGE PROTENSIS T. CCXXXV. F. 303.*

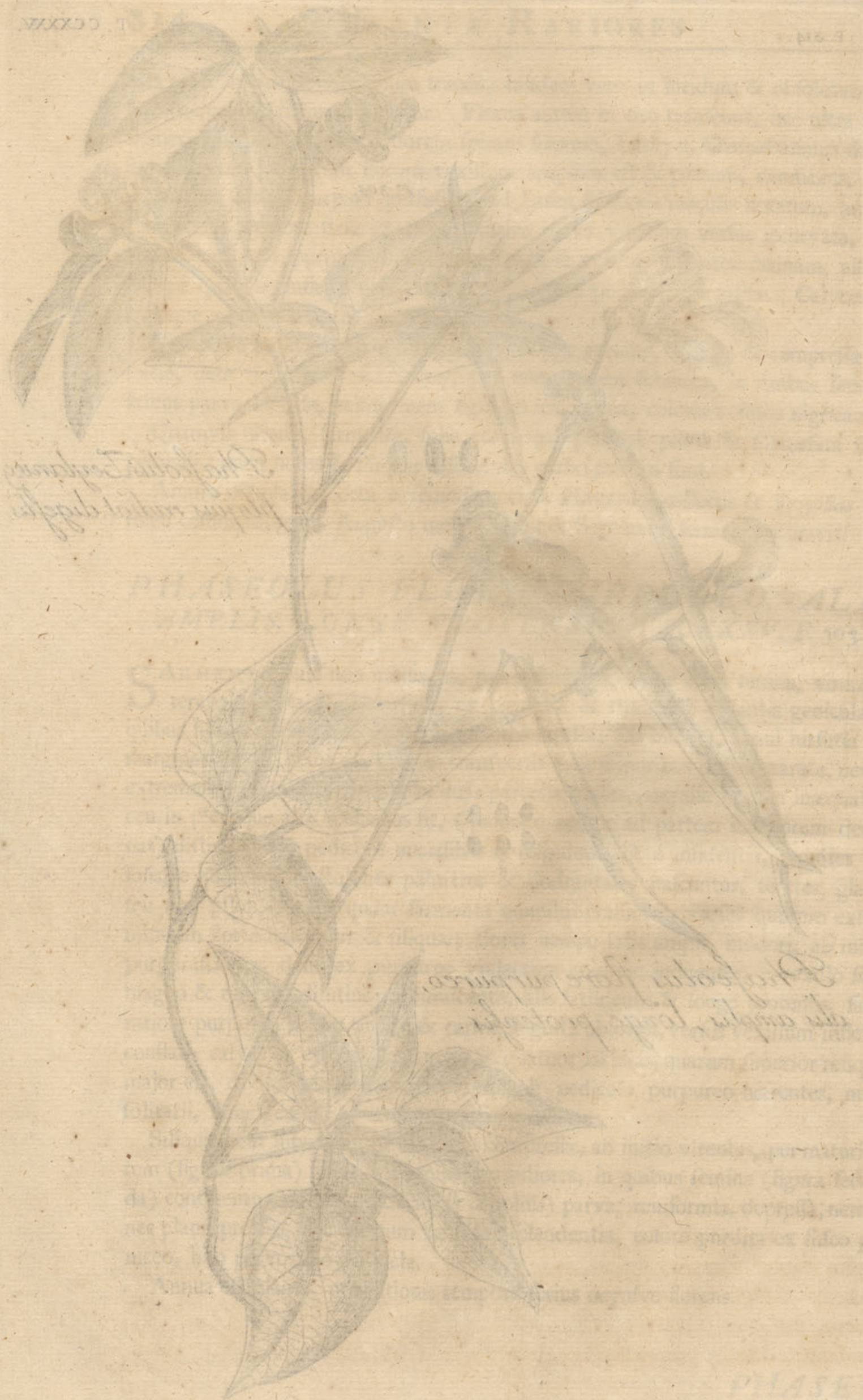
SARMENTA huic non minus, ac præcedentibus, longa sunt, tenuia, virentia, teretia, striata & subhirsuta, ex biunciali & triunciali distantia geniculata, quibus folia adnascuntur, Phaseoli vulgaris similia, sed minora, tenui hirsutia ad margines obsita, venis obliquis & transversis inde minoribus ductis exarata, nervo extremum seu medium folium in duas partes æquales, lateralia vero in inæquales, ceu in plerisque aliis speciebus fit, (quoniam nempe ad partem interiorem declinat) distinguente, pediculis uncialibus & sesquiuncialibus infidentia, tenuiter pilosis, e quorum alis stolones palmares & dodrantaes nascuntur, teretes, glabri seu non pilosi, striati, quam sarmenta nonnihil crassiores, versus quorum extremitatem flores nascuntur & filiquæ; flores nempe satis ampli, inodori, ab initio purpurascens, dein ex purpureo violaceum colorem induentes, e vexillo satis magno & reflexo, dilutius purpurascens, alis latiusculis & longe protensis, saturatiore purpureo colore tinctis, & carina angusta oblonga, versus vexillum inflexa, conflati, calyce excepti monophyllo, in quatuor lacinias, quarum superior reliquis major est, diviso, tenui & perbrevis singuli pediculo purpureo hærentes, nunc solitarii, nunc gemelli ex eodem principio orientes.

Siliquæ dein subnascuntur oblongæ compressæ, ab initio virentes, per maturitatem (figura prima) fusca & nonnihil turgidiores, in quibus semina (figura secunda) continentur plura (duodecim & amplius) parva, reniformia, depressa, nempe nec plana prorsus, nec multum turgida, splendentia, colore prædita ex fusco puniceo, hilo parvo albo distincta.

Annua est planta, pro sationis tempore serius ocysve florens.

PHASEO-

Solanum elaeagnifolium
var. integrifolium

Solanum elaeagnifolium
var. integrifolium

F. 305.

Phillyrea Capensis, folio Celastris.

*PHASEOLUS ZERLANICUS, SILIQUIS
RADIATIM DIGESTIS T.CCXXXV. F. 304.*

SARMENTA profert tricubitalia, teretia, tenuia, virentia, aut ex viridi purpurascentia, pilosa, ad quorum genicula, quæ palmari, semipalmari & breviori in superiori parte distantia ab invicem remota, in pediculis uncialibus & biuncialibus subteretibus, subhirsutis, folia nascuntur, Phaseolo orthocarpo similia, glabra, per margines tenuibus pilis obsita, nervo medio & venis aliquot obliquis exarata, qui nervus, instar aliorum hujus generis, in lateralibus foliis non mediam, ut in medio folio, partem secant, sed ad latera interiora declinat.

Flores in pediculis angulosi, uncialibus, biuncialibus & palmaribus nascuntur plures veluti umbellatim dispositi, ab initio subvirescentes, dein dilute purpurascentes, postea albicantes, per vetustatem obsolete ochrei, mediocri magnitudine præditi, e vexillo latiusculo, alis angustis carinam amplectentibus & carina oblonga versus vexillum torta, cujus extremitas colore tenuiore violaceo distinguitur, compositi, quos filiquæ excipiunt radiatim digestæ, breviores subteretes, ab initio virentes, per maturitatem fuscæ, in quibus semina (figura tertia) latent oblonga subteretia turgida, coloris subfusci, hilo oblongo albicante distincta.

*PHILLYREA CAPENSIS, FOLIO CELASTRI
T.CCXXXVI. F. 305.*

QUAMVIS fructum nondum tulerit hæc planta, Phillyreæ tamen speciem suadent flores, folia & habitus plantæ.

Ea vero frutex est minus, quam aliæ species, ramosus, caudice post novem nobiscum, a planta juniore, annos pollicari, cortice ex fusco nigricante vestito, cujus ramis folia adnascuntur Alaterno, Celastrus dictæ, valde similia, verum conjugatim disposita, rigidiora item & nonnihil crassiora, oris laxius & minus, ac Celastri, acute incis. Et quamvis Clusius in Cur. Post. p. 2. Celastro folia ex adverso nascentia adscribat, mihi tamen frequentius alterna, cujusmodi & figura ejus monstrat, observata. Ceterum folia hujus fruticis spissa sunt, glabra, plana, aut leviter cava, semper virentia, nunc oblonga, nunc magis rotunda, venis obliquis superficialibus a nervo medio exarata, conjugatim & decussatim nascentia, saturo virore resplendentia superne, inferne nonnihil pallidiora.

E foliorum alis Julio & Augusto mensibus flores profert lacteos, Phillyreæ instar in brevibus racemulis dispositos, monopetalos, nunc in quatuor, nunc in quinque, qui numerus magis naturalis videtur, segmenta ad basim usque divisos, calyce brevi exceptos, in totidem, quot floris lacinia sunt, segmenta exigua diviso. Licet autem flores tam profunde dividantur, ut polypetali videri queant, tamen in petala distincta non resolvuntur, quin potius ad basim velut annulo quodam coherant & calyci connascuntur. Stamina totidem, quot sunt floris lacinia, inter earum interstitia locantur. Flores nullo succedente fructu nobiscum decidunt, licet quotannis libere floreat. Ceterum in florum medio embryo sedet parvus subrotundus, stylo brevi bifido terminatus.

E Batavia in Hortum Elthamensem venit nomine, Arbor Africana folio subrotundo ferrato crasso, vulgo *Lipplehout*. Est in Phytophylacio Sherardino Lycium Africanum Betulæ folio *Par. Bat. Prodr. p. 349.* quod a nostra planta distinguere non possum, nisi quod folia ex albo glaucum colorem obtineant, quod ipsi vel per ætatem, vel ex loco (credo maritimo) contingere autumo. Nostra vero in Horto Elthamensi decerpta planta jam post sextum annum virorem adhuc ficcata retinet. *Plukenetius* Cerasum Sebestenæ domesticæ foliis aliquatenus accedentem Prom. Bon. Spei vocavit *Alm. p. 94.* cujus ramuli partem sine floribus exhibuit *Phyt. Tab. 97. fig. 8.* ubi quærit, quod & in *Almagesto* facit, an sit Lycium non spinosum, crassis & incanis foliis *Par. Bat. Prodr.*? Botanici sueverunt folia incana dicere, quæ lanuginem candicantem habent, hujus vero folia glabra sunt & lanugine destituta. Nec verosimile est, bis proponi hanc plantam in *Par. Bat. Prodr.* Cum Ceraso nihil habet commune, & si *Plukenetius* similitudinem ad Cerasum Hottentottorum retulit, nec cum ea ipsi multum convenit. Ceterum minime dubito, quin sit Celastri glauco folio arbor Prom. Bon. Spei, *Leppelhout* vulgo, *Pet. Mus. n. 627.*

*PHLOMIS LATIFOLIA, CAPITATA, LUTEA,
GRANDIFLORA T. CCXXXVII. F. 306.*

CAULES habet pro ætatis ratione nunc pedales, nunc bipedales, lignosos erectos, e quibus rami nascuntur adversi, quadrangulares, villosi, & folia in iis crassa, primum incana, dein superne virescentia, subtus canescentia, quæ vero in ramulis floridis nascuntur, utrinque virescunt, brevioribus & latioribus, quam illa, pediculis nixa, per ambitum crenis obtusis & vix, præsertim superiora, conspicuis obsita, in superficie autem rugosa & hirsuta. Ramuli in quibus flores nascuntur plerumque incurvi & reclinati sunt. Verticilli autem in singulis furculis nunc bini, nunc singulares nascuntur, summos ramulos terminantes, e plurimis foliolis latiusculis hirsutis, & floribus magnis obsolete luteis, in capitulum sat amplum congestis, conflati.

Ceterum florum galea fornicata & compressa est, dorso latiusculo, hirsuta undique, in labium inferius, modice reflexum & propendens, procumbens. Quod labium in duas primarias partes, Lamii fere instar, divisum est, segmentum nempe extremum latius bifidum, & auriculas binas, utrinque ad latera laciniarum instar propendentes, breves, quibus auriculis alia minor minusque conspicua, antè nempe inter labii extremitatem & auriculas posteriores, utrîque interposita est. Stamina & stylus, ut in aliis Verticillatis, se habent, calyx autem (vid. figura prima) quinquangularis in decem segmenta brevia obtusaque, quorum quinque exterius, quinque vero interius flectuntur, dividitur, segmentis introversis in spinulam abeuntibus. Semina triangula. Calyces triti Lamii spirant odorem, ut & flores, sed remissiore. Squamæ verticillos ambientes, quam in aliis speciebus, latiores & plures sunt. Tum caules, tum folia hirsutia canescente obsita, præcipue juniora, proprie tamen incana non sunt folia, & dantur aliæ species multo magis incanæ.

Folia *Salviæ* maximæ, foliis & floribus amplissimis *Hort. Lugd. Bat.* folia æmulantur,

P. 316.

F. 306.

T. CCXXXVII.

Phlomis latifolia, capitata, lutea, grandiflora.

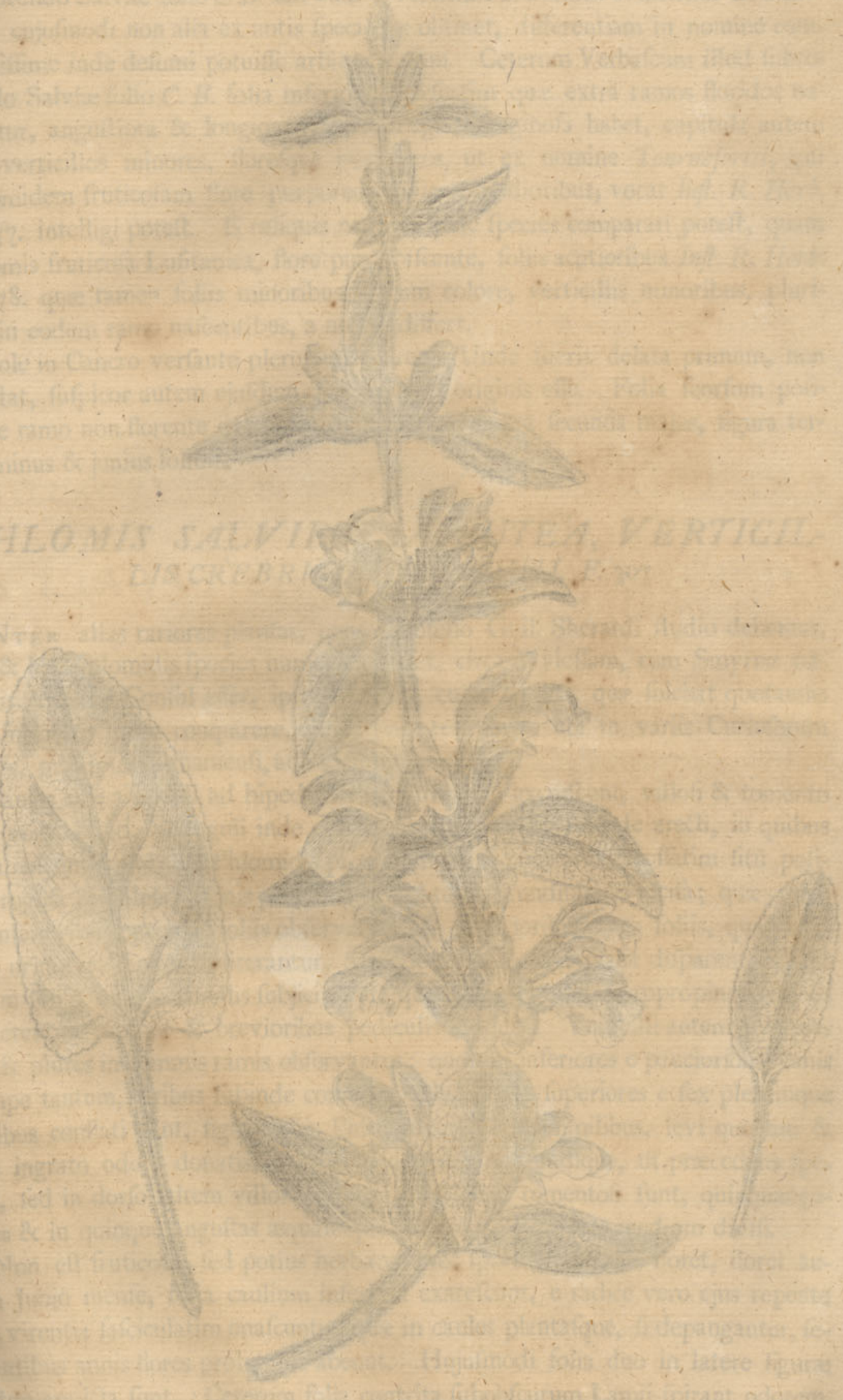
... vel & Salviae folia ...
... Salviae folia ...
... Salviae folia ...
... Salviae folia ...
... Salviae folia ...
... Salviae folia ...
... Salviae folia ...
... Salviae folia ...
... Salviae folia ...
... Salviae folia ...

Sole in Canaro versante ...
... Sole in Canaro versante ...
... Sole in Canaro versante ...
... Sole in Canaro versante ...
... Sole in Canaro versante ...
... Sole in Canaro versante ...
... Sole in Canaro versante ...
... Sole in Canaro versante ...
... Sole in Canaro versante ...
... Sole in Canaro versante ...

PHLOMIS SALVIFOLIA VERTICILLATA
LISCHKEBRII

... Nere ...
... Nere ...
... Nere ...
... Nere ...
... Nere ...
... Nere ...
... Nere ...
... Nere ...
... Nere ...
... Nere ...

Non est ...
... Non est ...
... Non est ...
... Non est ...
... Non est ...
... Non est ...
... Non est ...
... Non est ...
... Non est ...
... Non est ...

F. 307.

Phlomis fabrifolia lutea, verticillis crebris.

lantur, vel & Salviam folio subrotundo *C. B.* multo sane magis, quam Verbascum subrotundo *Salviæ folio C. B.* sed cum a verticillis & floribus evidentior sit distinctio, cujusmodi non alia ex notis speciebus obtinet, differentiam in nomine commodissime inde desumi potuisse arbitratus sum. Ceterum Verbascum illud subrotundo *Salviæ folio C. B.* folia inferiora, præsertim quæ extra ramos floridos nascuntur, angustiora & longiora, subtus magis lanuginosa habet, capitula autem vel verticillos minores, floresque purpureos, ut ex nomine *Tournefortii*, qui *Phlomidem fruticosam* flore purpureo, foliis rotundioribus, vocat *Inst. R. Herb. p. 177.* intelligi potest. E reliquis non alia huic species comparari potest, quam *Phlomis fruticosa Lusitanica*, flore purpurascens, foliis acutioribus *Inst. R. Herb. p. 178.* quæ tamen foliis minoribus, florum colore, verticillis minoribus, pluribus in eodem ramo nascentibus, a nostra differt.

Sole in Cancro versante plerumque floret. Unde fuerit delata primum, non constat, suspicor autem ejusdem cum sequenti originis esse. Folia seorsum posita, e ramo non florente desumpta sunt, nempe figura secunda majus, figura tertia minus & junius folium.

PHLOMIS SALVIFOLIA LUTEA, VERTICILLIS CREBRIS T. CCXXXVIII. F. 307.

INTER alias rariores plantas, quas indefesso Guil. Sherardi studio debemus, & hæc *Phlomidis* species numerari debet, circa Mylossam, cum Smyrnæ nationis Anglicæ Consul esset, ipsi observata, cujus semina, quæ solebat quotannis in amicorum usum conquirere, in patriam transmisit, ubi in variis Curiosorum hortis, præcipue Elthamensi, adhucdum servatur.

Caules ejus a pedali ad bipedalem longitudinem excrescunt, villosi & tomento tam multo obfiti, ut anguli inde oblitterentur, reclinati, subinde erecti, in quibus folia nascuntur vulgaris *Phlomidis* proxime similia, contrario decussatim situ posita, rugosa & villosa, crenis per margines obtusis rotundiusculis incisa; quæ crenæ in inferioribus præcipue foliis observantur, in superioribus vero foliis, qua verticilli oriuntur, sensim oblitterantur, & tandem in supremis plane disparent. Fiunt etiam folia, quæ verticillis subjiciuntur, quo magis summitati appropinquant, eo pedetentim minora & brevioribus pediculis insident. Verticilli autem quinque, sex & plures in summis ramis observantur; quorum inferiores e paucioribus, binis nempe tantum, floribus subinde constant; reliqui vero superiores e sex plerumque floribus conflati sunt, figura aliis *Phlomidis* speciebus similibus, levi quodam & non ingrato odore donatis, coloris flavi, galea non undique, ut præcedens species, sed in dorso saltem villosa. Calyces oblongi tomentosi sunt, quinquangulares & in quinque angustas æqualesque lacinias ad sui usque medium divisi.

Non est fruticosa, sed potius herbacea hæc species, nam ubi floret, floret autem Junio mense, folia caulium inferiora exarescunt, e radice vero ejus repente alia virentia fasciculatim enascuntur, quæ in caules plantasque, si depangantur, sequentibus annis flores prolaturas abeunt. Hujusmodi folia duo in latere figuræ nostræ appicta sunt. Ceterum folia contrita subobscurum *Lamii* spirant odorem.

Equidem stricte loquendo omnes *Phlomidis* species sunt verticillatæ, ea vero diffe-

differentia intercedit, quod quædam sint in summitate, quædam per caules verticillatæ, i. e. illæ unum, subinde duos in summis ramis florum verticillos, hæ plures, tanquam in spicam digestos verticillos gerunt, cujus generis est hæc species. Porro illæ species capitula vel verticillos habent pluribus foliis latiusculis squamatim ad basim cinctos: hæ iis destituuntur, vel ligulas saltem habent tenues verticillis intermixtas. E speciebus, quæ plures verticillos spicatum digestos ferunt, nulla nostræ similis est, quam *Phlomis Orientalis* angusto & longiore folio, flore luteo *Tourn. Cor. Inst. R. Herb. p. 10.* quæ tamen foliis longioribus & multo angustioribus differt. *Phlomis lychnitis Clus. Hist. XXVII.* folia habet adhuc magis angusta, ea vero, quæ verticillis subjiciuntur, basim obtinent latam, quâ ratione ab utraque multum differt. *Phlomis vulgaris*, i. e. *Phlomis fruticosa*, *Salviæ* folio latiore & rotundiore *Tourn. Inst. R. Herb. p. 177.* foliis quidem nostræ, ut dictum, similis est, at verticillis in summis tantum caulibus locatis longe differt. Ceteræ pleræque crebrius verticillatæ species flores habent coloris a luteo diversi.

PHYTOLACCA MEXICANA, BACCIS SESSILIBUS T. CCXXXIX. F. 308.

PHYTOLACCÆ VULGARIS FLORES ET FRUCTUS IBID. F. 309. 310.

PHYTOLACCÆ duas species enumeravit Auctor generis & *Inst. Rei Herb. p. 299.* nempe *Phytolaccam Americanam* majori fructu, & *Phytolaccam Americanam* minori fructu. Quæ an vere specificam differentiam habeant, non immerito dubitatur. Ego non nisi unam suspicor. Aliam vero habemus speciem, natam ex feminibus Mexicanis, cujus fructus non tam magnitudine, quam ejus nascendi more diversus est. Nempe baccæ, quæ in vulgari specie pediculis laxius appensæ hærent, hic absque pediculis in spicam arcte congestæ nascuntur.

Olim in ollis repositæ plantæ erant humiles, pedalem & sesquipedalem altitudinem non facile superantes, caulibus ex eadem radice pluribus, non ramosis, rectis, striatis, rubentibus, in quibus folia brevibus intervallis alternatim nascebantur surrecta, oblonga, dilute virentia, quam vulgaris minora. Singulos caules spica terminabat quadrantalibus & trientalibus, e baccis absque pediculis dense nascentibus conflata. Postea in solo libero reposita planta, facta est altior multo & ramosior, caulibus bicubitalibus, crassioribus (ante hæc digitalem & pollicarem crassitiem ad basim non superabant, nunc duos & amplius pollices versus inferiora æquabant) dilute virentibus, (ex tereti angulosis, striatis) in latera brachiatis, foliis majoribus, oblique nascentibus, spicis pluribus tum, ex adversa foliorum parte secundum caulem nascentibus.

Vulgaris Virginica species, in fictili reposita, minor quidem fit, quam in solo libero, nec tantopere ramosa, sed minor tamen non est præsentis specie, & ramosa semper est, caulibus lævibus, non striatis, (coloris plerumque, ab imo ad summum fere, purpurei) in terra libera longe robustioribus, (brachii fere crassitiem versus radicem æquantibus) & longe altioribus, ita ut duodecim, & amplius, pedum altitudinem acquirant, foliis majoribus & magis venosis præditis.

Sed

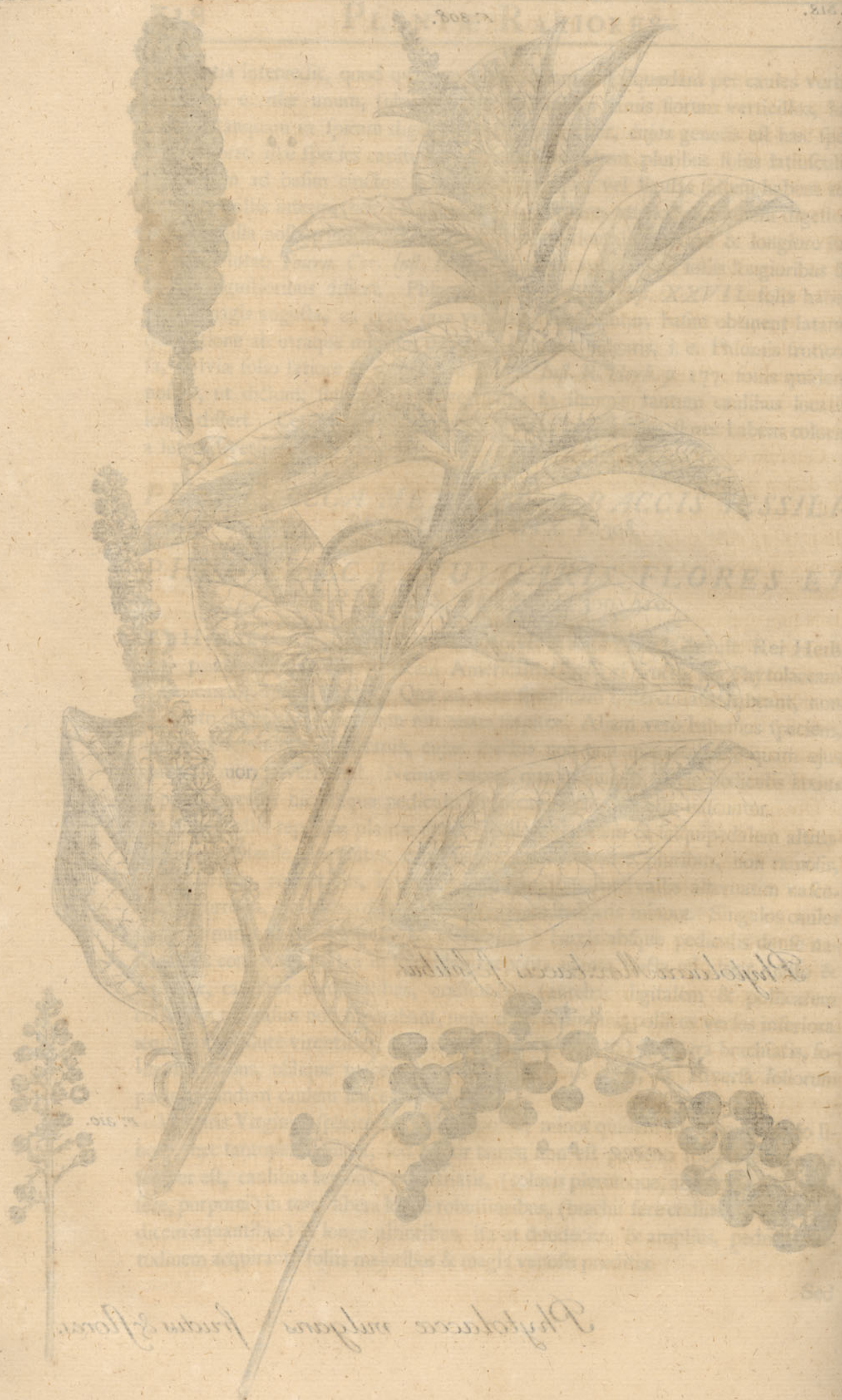
P. 318.

F. 308.

Phytolacca Max. baccis sessilibus.

Phytolaccae vulgaris fructus & flores.

Phytolacca vulgaris Pursh fructu & flore

Sed præcipua differentia, ut supra demonstratum, in fructu est; nam baccae vulgaris pediculis infident semunciam fere longis, unde fit, ut fructus laxius cohæreat, racemi specie, & per maturitatem is pendulus fit, cum in hac spica instar erectus & compactus stet. In flore etiam differentia est, etenim vulgaris flores e petalis nonnihil minoribus & rotundioribus, magis concavis, compositi sunt, colore dilute purpurascens præditis, pediculis quartam & tertiam uncie partem longitudine æquantibus infidentes, qui pediculi ligulas aliquot angustas teneras appositas habent; quos flores a vulgari desumptos specie seorsum pro differentia monstranda, una cum fructu, cum is perfecte a nemine adhuc repræsentatus sit, Figura 309. & 310. apponere libuit. Hujus vero Mexicanæ speciei spica floridæ crassiores sunt, licet ipsa planta minor sit, quorum flores ex albido herbacei, subinde candidi sunt, & densius congesti nascuntur, petalis nonnihil majoribus, magis cuspidatis, magis planis & expansis, pediculis vel nullis, vel brevissimis, quibus una tantum ligula supponitur, hærentes.

Ceterum utriusque speciei stamina pro petalorum numero duplicata sunt, nempe decem plerumque adfunt, quæ apices parvos albidos gerunt, mox decedentes. Pistillum e decem exiguis corniculis embryoni striato infidentibus constat. Baccae illius octo, novem & decem sulculis striatæ sunt, hujus strias pauciores, septem nempe octove, habere visæ sunt, compressæ & orbiculares, duriusculæ ab initio, virentes & angulosæ, per maturitatem læves & molles, nullis, nisi in umbiculo, striis tum apparentibus, colore per maturitatem atro-purpureo resplendentes. Semina in singulis baccis totidem latent, quot sunt striæ, pulpæ purpureæ immersa, rotundo-compressa, atra, splendentia, Amaranthinis similia, in nostra specie nonnihil minora, in vulgari nonnihil majora, licet ipsæ baccae majores non sint.

Folia Belladonnæ similia, venis obliquis prædita, glabra, parte supina viridia, prona pallidiora, quorum margines in supremis junioribus foliis & ad nervum aversa parte obiter denticulata sunt.

Utraque species Julii fine & Augusto floret, Septembri & Octobri mensibus fructus maturat, qui fructus baccae sunt, quarum figura superius descripta est, intus vero succo scatent purpureo, laccæ pictorum, quæ ex Coccionella conficitur, æmulo, (utut minus durabili) unde huic generi Phytolaccæ nomen indidit Tournefortius. Figura nostra spicas floridas & baccas semimaturas repræsentat, cui superius spica baccarum maturarum & semina seorsum adjuncta sunt.

Existimavit Plukenetius Alm. Bot. p. 353. ad vulgarem speciem forte referri posse, Cuechiliz Tomatl *Hern. Hist. Mex. p. 374.* ubi figura est rudis, quæ si vera Phytolaccæ species sit, nostræ potius, ob pediculorum defectum, quam illi, competit, & sit per nos eadem planta, donec alia, figuræ magis respondens, reperiatur. Quod me dubium facit, est linea fructui, vel an flori potius, nondum aperto? transversim, veluti calycem designans, appicta. Longe clarior videtur res de planta Japonica, quæ *Sjoriku*, vulgo *Jamma Gobô* inscribitur, & Planta sylvestris, radice rapacea eduli, caule folioso bicubitali, folio Lapathi, flore spicato pentapetalo, semine Malvæ seminis in modum disposito, vocatur in *Kæmpf. Amœn. Exot. Fasc. V. p. 828.* nam & figura & descriptio nostræ Mexicanæ speciei optime respondet. Saltem Auctor in descriptione fructus maturi deficit, qui in nostra vera bacca fit, illi vero semina ex atro splendentia fungosæ glumæ involuta

M m m m

dicuntur.

dicuntur. Tamen in figura fructus separatim appictus nostro fere maturo non dissimilis est. Ceteroquin & hæc & vulgaris species istiusmodi radices oblongas & crassas, Carotæ vel Pastinacæ instar, habent, & forte, detracto cathartico succo, (de quo vid. Parkins. Theatr. Bot. p. 349. ad fin.) esculentæ sunt, cum & vulgaris folia juniora Americanis in acetaria recipi relatum habeam, quamvis de bacis ejus res dubia sit, ceu quæ venenatæ esse dicuntur.

PINGUIN T. CCXL. F. 311.

AN BROMELIA PYRAMIDATA, ACULEIS NIGRIS
PLUM. NOV. GEN. P. XLVI. T. VIII?

PINGUIN nomine passim in Hortis Curiosorum & in Insulis Anglorum Americanis nota est hæc planta, quæ folia, modum nascendi & faciem cum Anana communem habet, quin & flores non absimiles sunt, sed tripetali & longiores, colore diverso tincti, fructus autem plane differt; hic enim non compactus, sed segregatus nascitur, turbinatus, subtriquetrus & in tria loculamenta divisus. Porro corona foliosa, quam Ananas gerit, huic generi deest: foliorum aculei rigidiores sunt, majores & minus, ac in Anana, crebri.

Ceterum folia duos, tres & amplius pedes longitudine æquant, latitudine unciam, sesquiunciam & duas uncias implent, concava, per margines aculeis ferocibus, ex fusco nigricantibus, armata, superne saturanter viridia, tenui albicante glaucescunt, inferne plane incana, ac si farina respersa essent, tenuibus striis, præsertim inferiore parte, secundum longitudinem exarata, per margines ciliis albis, maxime juniora folia, obsita; quæ juniora folia, nempe quæ scapum subter flores ambiunt, colorem etiam diversum, obscure nempe rubrum, habent.

E mediis foliis scapus exit crassus, unciali & sesquiunciali diametro præditus, teres, brevior & robustior, quam Ananæ, minus etiam nudus, dictis foliis rubentibus, ad basim squamatim eum amplectentibus, cinctus, e quo dein superiora versus aliæ squamæ breviores, latæ, membranaceæ, exsuccæ, obsolete albidæ progrediuntur, & ex harum sinu flores & embryones in spicam pyramidatam digesti nascuntur, pediculo communi crasso brevi infidentes, inferius plures, tres, quatuor & quinque, superius pauciores, gemini & tandem solitarii. Embryones autem oblongi & satis crassi sunt, obtuse triquetri, quibus calyx connascitur, in tres exsuccas lacinias angustas divisus, quo continetur flos, e tribus oblongis petalis carinatis æqualibus, non deciduis, constans, embryoni infidentibus, & ex embryone porro stylus surgit brevis, albus, trifidus, in tria cirrosa cornicula definens, stylum autem ambiunt stamina sex brevia, inferius petalis connata, apicibus tenuibus cuspidatis albidis terminata. Flores inodori sunt & petala habent crassiuscula, rigida, conniventia, unde tubulosam potius, quam rosaceam, a Plumiero Bromeliæ generi adscriptam, figuram referunt. Color ipsis exterius dilute & obsolete purpurascens, interius aliquanto saturatiore purpura tincti sunt: embryones autem & scapus ex luteolo & virente candicant, & veluti farinam crasse instratam habent.

In Fimetariis Elthamenfibus Majo mense floruit, fructus dein æstate subnati sunt, ex ovato turbinati, obtuse triquetri, carnosiusculi, subhirsuti, & veluti cinerea farina respersi, ex glauco virescentes, per maturitatem flavicantes, saporis acidi.

Seorsum

Pinguin; an *Bromelia pyramidata*, aculeis nigris Plum.